

Arrest

nr. 135 796 van 30 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 december 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. DE WIT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 17 december 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoeker op 18 december 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan [...]

nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Artikel 74/14:

- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in geschrifte + gebruik en valse naamdracht PV nr HV.55.FW.111266/14 van de politie van VVR grenscontrole Zaventem

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor valsheid in geschrifte + gebruik en valse naamdracht, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Vasthouding

[...].”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens

2.1.1. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen op dat huidige vordering laattijdig is ingesteld, nu deze werd ingesteld op de elfde dag na de betekening van de bestreden beslissing.

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

Artikel 39/57, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De vervalddag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.”

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering. Het is verder niet betwist dat het een eerste verwijderingsmaatregel betreft, waardoor de beroepstermijn 10 dagen bedraagt. In casu dient te worden vastgesteld dat de vervalddag een zondag was, waardoor deze – ingevolge artikel 39/57, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet – werd verplaatst naar de eerstvolgende werkdag. Aldus dient te worden aangenomen dat de op maandag 29 december 2014 ingestelde vordering wel degelijk tijdig is ingediend en dus ontvankelijk is.

2.1.2. In de nota met opmerkingen werpt verweerder tevens een exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op, omdat verzoeker op 18 december 2014 een verklaring van afstand van beroep ondertekende. Een uitspraak over deze exceptie dringt zich evenwel slechts op indien aan de grondvoorwaarden voor de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan. Hierna zal blijken dat dit niet het geval is.

2.2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen de beslissing tot vasthouding

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt dat verweerder, waar deze een gevaar voor de openbare orde weerhoudt, zich baseert op informatie die niet bij het administratief dossier werd gevoegd en aldus het de Raad onmogelijk wordt gemaakt enige toetsing door te voeren. Hij merkt zo op dat het dossier geen kopie van enig proces-verbaal bevat. Hij is van oordeel dat een loutere verwijzing naar een proces-verbaal onvoldoende is om aan te nemen dat hij een gevaar is voor de openbare orde en dat het gestelde dat hij door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden of een gevaar is voor de openbare orde geen steun vindt in enig bewijskrachtig stuk opgenomen in het administratief dossier.

Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De Raad stelt vast dat het administratief dossier een administratief verslag opgesteld op 17 december 2014 door de Federale Politie van de luchthaven te Zaventem bevat, waarin wordt verwezen naar het nummer van proces-verbaal dat ook wordt vermeld in de bestreden beslissing. In dit document wordt door de Federale politie vervolgens aangegeven dat verzoeker zich tijdens een inschepingsprocedure voor een vlucht met als bestemming Dublin, Ierland, aanbod als een Roemeense onderdaan en met een Roemeense identiteitskaart die "*totaal vals*" werd bevonden.

Het gegeven dat het administratief dossier het proces-verbaal zelf niet bevat, doet geen afbreuk aan het gegeven dat dit dossier wel degelijk een administratief verslag van de Federale Politie bevat waaruit op duidelijke wijze blijkt welke vaststellingen met betrekking tot verzoeker werden gedaan. Er blijkt niet dat verweerder zich niet kon steunen op deze overgemaakte informatie van de Federale Politie, en de door hen gedane vaststellingen, zoals deze voorhanden is (zijn) in het administratief dossier. Dit stuk laat de Raad verder ook toe een toetsing van de motieven van de bestreden beslissing aan de geschonden geachte bepalingen en beginselen door te voeren. Ten overvloede blijkt ook niet dat verzoeker eventueel geen inzage kan verkrijgen inzake het proces-verbaal, evenmin blijkt dat de politie zomaar een proces-verbaal kan overmaken aan verweerder.

In de bestreden beslissing wordt bovendien, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt voor te houden, niet louter verwezen naar het betreffende nummer van proces-verbaal om een gevaar voor de openbare orde vast te stellen, doch tevens toegelicht dat verzoeker op heterdaad is betrapt voor valsheid in geschrifte en gebruik van valse naamdracht.

In de mate dat verzoeker wenst aan te geven dat de gemaakte vaststellingen de determinerende motieven van de bestreden beslissing niet kunnen gronden, wordt verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

Prima facie toont verzoeker een schending van de materiële motiveringsplicht niet aan. Het eerste middel is niet ernstig.

3.3.2.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 3° en 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet juncto de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt dat onvoldoende feitelijke gegevens voorliggen die toelaten om te besluiten dat hij een gevaar is voor de openbare orde of door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden. Hij verwijst hierbij naar rechtspraak van het Hof van Justitie (C-348/96, Calfa t. Griekenland) dat de uitzondering betreffende de openbare orde beperkend dient te worden uitgelegd en enkel een gevaar voor de openbare orde kan worden weerhouden wanneer het persoonlijk gedrag een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Hij herhaalt dat geen kopie van het proces-verbaal voorhanden is in het administratief dossier en stelt dat geen andere feitelijke gegevens of stukken voorliggen. Hij stelt ook niet te zijn gehoord nopens de hem ten laste gelegde feiten en nog niet het voorwerp uit te maken van een strafrechtelijke veroordeling. Hij benadrukt dat verweerder zich niet kan beperken tot een automatische koppeling van de redactie van een proces-verbaal aan een gevaar voor de openbare orde. Hij merkt op dat de in casu relevante vraag de vraag is of er voldoende indicaties zijn dat hij zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten, en niet de vraag of zijn handelen schadelijk is geweest. Hij is van mening dat dergelijke indicaties in casu niet voorhanden zijn en er geen concrete beoordeling is gemaakt van het risico voor de openbare orde. Verzoeker stelt tenslotte dat ten onrechte geen rekening is gehouden, bij het beoordelen van het gevaar voor de openbare orde, met het gegeven dat hij zijn geldig Albanees paspoort gebruikte om het Schengengrondgebied binnen te komen, hij zich hield aan de maximale verblijfstermijn van 90 dagen, er geen indicatie is dat hij zich bediende van valse reisdocumenten om de Schengenzone binnen te komen, tijdens zijn verblijf hier of teneinde hier langer te blijven, hij het vermeende vervalste reisdocument enkel aanwendde om zich buiten het Schengengrondgebied te begeven en hij ook geen intentie had/heeft om nog langer op het Schengengrondgebied te verblijven.

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, verwijst de Raad naar het gestelde bij het eerste middel. Huidig middel wordt onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

De in casu relevante bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luiden:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

[...]

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

In de mate dat verzoeker opnieuw aangeeft dat in casu enkel wordt verwezen naar een proces-verbaal, doch zonder dat dit voorligt en zonder dat andere feitelijke gegevens of stukken voorliggen, herhaalt de Raad dat wel degelijk een administratief verslag dd. 17 december 2014 afkomstig van de Federale Politie van de luchthaven te Zaventem voorligt waarin wordt aangegeven dat verzoeker zich tijdens een inschepingsprocedure voor een vlucht met als bestemming Dublin, Ierland, aanbood met een Roemeense identiteitskaart die “*totaal vals*” werd bevonden. In de bestreden beslissing wordt ook niet louter verwezen naar het betreffende nummer van proces-verbaal, doch tevens toegelicht dat verzoeker op heterdaad is betrapt voor valsheid in geschrifte en gebruik van valse naamdracht.

Er blijkt in casu niet dat verweerder zich bij het nemen van de bestreden beslissing niet kon steunen op de vaststellingen van de Federale Politie zoals voorhanden in het administratief dossier dat verzoeker op heterdaad werd betrapt op valse naamdracht en het gebruik van een totaal vals bevonden reisdocument, met name een Roemeense identiteitskaart. Verzoeker geeft aan een “*voorbehoud*” te maken bij deze vaststellingen, doch brengt in dit verband geen enkel concreet element aan ter weerlegging van deze vaststellingen. Hij betwist ook geenszins te zijn tegengehouden te Zaventem terwijl hij naar Dublin wenste te reizen, en maakt geenszins aannemelijk dat hij hiervoor wel degelijk over de vereiste reisdocumenten zou hebben beschikt. Er blijkt geenszins dat hij nader diende te worden gehoord alvorens de voormelde vaststellingen door de politie konden worden gemaakt. Het gegeven dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet verhindert verweerder ook niet om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Verweerder kan op grond van een eigen onderzoek een standpunt innemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Het komt de Raad verder nog niet kennelijk onredelijk voor om op basis van voormelde vaststellingen te besluiten dat verzoeker door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden of een gevaar is voor de openbare orde. Het gegeven dat hij enkel valse identiteitsgegevens aanwendde om buiten het Schengengrondgebied te kunnen reizen en voor het overige in regel was/is, doet hieraan nog geen afbreuk. Verweerder weerhield ook geenszins dat verzoeker overige feiten pleegde of niet in regel is, doch meende dat de thans door de politie gedane vaststellingen volstonden om de bestreden beslissing te gronden. Het door verzoeker gestelde dat uit zijn geplande vertrek naar Ierland blijkt dat hij niet de intentie heeft/had om nog langer op het Schengengrondgebied te blijven, zodat niet kan worden ingezien dat hij nog een gevaar zou vormen voor de openbare orde, kan ook niet overtuigen. Verzoeker gaat er bij zijn redenering immers aan voorbij dat hij geenszins in het bezit is van de vereiste reisdocumenten om door te reizen naar het door hem gewenste land en uit het gegeven dat hij zich hiervoor in het bezit stelde van een vals reisdocument kan worden afgeleid dat hij naar zijn mening ook niet op legale wijze naar dit land kan reizen. Uit zijn handelen blijkt dat verzoeker niet zozeer wenste terug te keren naar zijn land van herkomst, doch een doorreis beoogde naar een land buiten de Schengenzone waarvoor hij niet de vereiste reisdocumenten heeft en hij zijn legaal verblijf in België aanwendde teneinde in het bezit van een vals reisdocument te trachten door te reizen naar dit land. Het is niet kennelijk onredelijk om in deze situatie een reëel risico te weerhouden dat verzoeker andermaal zal trachten om zijn verder verblijf in België aan te wenden teneinde alsnog te slagen in zijn opzet om op illegale wijze door te reizen naar een derde land en waarvoor hij blijkbaar bereid is over te gaan tot handelingen die strijdig zijn met de openbare orde. De door verzoeker aangebrachte elementen zijn niet van aard dat deze de motieven van de bestreden beslissing kunnen beïnvloeden of een andere uitkomst konden rechtvaardigen, en er blijkt aldus ook geenszins dat hiermee specifiek rekening diende te worden gehouden of dat hij hieromtrent nuttig nadere uitleg had kunnen verstrekken.

De verwijzing door verzoeker naar het arrest C-348/96 van het Hof van Justitie is verder niet dienstig, nu deze betrekking hebben op de uitlegging van bepalingen van Europees recht betreffende burgers van de Unie en hun familieleden. Verzoeker toont niet aan dat hij als dusdanig is te beschouwen. Uit de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet blijkt op zich ook nog niet dat er sprake dient te zijn van een voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde, het volstaat dat de betrokkene door zijn gedrag kan worden geacht te openbare orde te kunnen schaden of een gevaar is voor de openbare orde.

Verzoeker verwijst ten slotte naar een beslissing van 4 augustus 2014 van de rechtbank van Den Haag. Zoals verzoeker zelf reeds aangeeft, heeft deze rechtspraak evenwel geen precedentwerking en blijkt daarenboven ook nog niet dat in de beslissing die hierbij voorlag zich een identieke situatie voordeed.

Prima facie maakt verzoeker een schending van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk. Het tweede middel is niet ernstig.

3.3.2.3. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van het hoorrecht en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Unie (hierna: het Handvest).

Hij betoogt dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet een omzetting betreft van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG) en de bestreden beslissing aldus uitvoering geeft aan het Unierecht en het artikel 41 van het Handvest toepassing vindt. Hij wijst er ook op dat het hoorrecht een algemeen beginsel is van het Unierecht. Hij zet uiteen dat het hoorrecht in casu van toepassing was. Hij geeft aan niet te zijn gehoord naar aanleiding van de genomen (gedwongen) verwijderingsmaatregel en geeft aan volgende informatie te hebben kunnen verstrekken indien dit wel was gebeurd: hij heeft een blanco strafblad en vormt geen gevaar voor de openbare orde, hij had niet de intentie langer in België te blijven, informatie betreffende zijn persoonlijke, familiale en professionele situatie en het gegeven dat er geen sprake is van eerdere gerechtelijke precedenten. Hij is van mening dat hij aldus nuttige informatie had kunnen aanreiken welke de appreciatie van verweerder kon hebben beïnvloed met betrekking tot het weerhouden gevaar voor de openbare orde.

Allereerst moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoeker kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, punt 33).

Het hoorrecht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is (cf. HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 35).

De mogelijkheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geregeld in het Unierecht, meer specifiek in de richtlijn 2008/115/EG en de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden beschouwd als een bezwarend besluit voor degene tot wie het is gericht. Door het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt door verweerder immers geconstateerd dat het verblijf van een vreemdeling illegaal is en wordt een terugkeerverplichting opgelegd of vastgesteld (cf. conclusie van advocaat-generaal M. Wathelet in de zaak C-249/13, punt 50).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit – in casu verweerder – in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (cf. HvJ 21 november 1991, C-269/90, punt 14, en HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 50).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, punt 86 en HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 32).

Het recht om te worden gehoord voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, is vereist om de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten over de rechtmatigheid van zijn verblijf en over de eventuele toepassing van de in artikel 6, tweede tot en met vijfde lid van de richtlijn 2008/115/EG genoemde uitzonderingen op artikel 6, eerste lid (HvJ 11 december 2014, C-249/13, punt 47). Verweerder is, op grond van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, ten dele omgezet in het nationaal recht in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, verplicht om bij de tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel zowel naar behoren rekening te houden met het hoger belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander, als het beginsel van non-refoulement te eerbiedigen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, punt 48). Wanneer verweerder voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, dient hij dus aan de door artikel 5 van richtlijn 2008/115 opgelegde verplichtingen die deels in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zijn opgenomen, te voldoen en moet hij de betrokkene daarover horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, punt 49).

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan worden afgeleid dat de politiediensten verzoeker na zijn interceptie, en na te hebben vastgesteld dat deze wenste te reizen met een vals identiteitsdocument, hebben verzocht zijn werkelijke identiteits- en verblijfsdocumenten waarover hij beschikte voor te leggen. Verzoeker deelde zo zijn werkelijke identiteit mee en legde zijn Albanese identiteitskaart en paspoort voor. Er blijkt aldus niet dat verzoeker totaal niet werd gehoord.

Voorts blijkt niet welk belang verzoeker heeft bij zijn grief nu niet blijkt dat hij aanvullende dienstige informatie aan verweerder had kunnen verschaffen die verweerdens besluitvorming had kunnen beïnvloeden en hem ervan had kunnen weerhouden de thans voorliggende beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens te nemen. Het gegeven dat verzoeker een blanco strafregister heeft, is als dusdanig niet betwist en er dient te worden aangenomen dat verweerder zijn beslissing nam in de veronderstelling – bij gebreke van andersluidende informatie – dat verzoeker een blanco strafregister had en er geen sprake was van eerdere gerechtelijke antecedenten. Er kan dan ook geenszins worden ingezien op welke wijze deze elementen de beoordeling van het bestuur vermochten te beïnvloeden. Hierboven werd verder reeds vastgesteld dat verweerder in redelijkheid kon oordelen dat er sprake is van een gedrag van verzoeker dat kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden of een gevaar is voor de openbare orde. Het gegeven dat verzoeker niet de intentie heeft langer in België te blijven, blijkt verder reeds overduidelijk uit de stukken van het dossier, nu verzoeker werd tegengehouden terwijl hij met een valse Roemeense identiteitskaart naar Ierland wenste te reizen. Verzoeker brengt verder geen concrete elementen betreffende zijn persoonlijke, familiale of professionele situatie aan die hij naar voor had kunnen brengen en die de beoordeling van het bestuur konden beïnvloeden.

Een schending van artikel 41 van het Handvest kan niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd en een schending van het hoorrecht kan prima facie niet worden vastgesteld, minstens blijkt niet dat verzoeker belang heeft bij dit onderdeel van zijn middel. Het derde middel is niet ernstig.

3.3.2.4. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel juncto artikel 74/14, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Ter staving van zijn standpunt zet hij uiteen dat de wetgever de bedoeling heeft gehad om de voorkeur te geven aan een vrijwillige terugkeer en de bestreden beslissing dus disproportioneel is doordat verweerder resoluut koos voor een beslissing waaraan hij niet vrijwillig gevolg kan geven en dat terwijl in artikel 74/14, § 2 van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid is voorzien om preventieve maatregelen op te leggen.

De Raad merkt op dat de wetgever, in artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, expliciet heeft voorzien dat verweerder ervoor kan kiezen om wanneer een vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid te beslissen om deze vreemdeling geen termijn toe te kennen om vrijwillig het grondgebied te verlaten en dat in casu, gelet op de bespreking van het tweede middel, het niet kennelijk onredelijk is om in het geval van verzoeker de openbare orde te laten primeren door

gebruik te maken van de mogelijkheid om deze vreemdeling manu militari uit het Rijk te verwijderen en niet te kiezen voor preventieve maatregelen die onvoldoende garanties bieden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel juncto artikel 74/14, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt prima facie niet aangetoond. Het vierde middel is niet ernstig.

3.3.2.5. Verzoeker heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd, gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De Raad wijst erop dat verzoeker tevens in gebreke blijft om aan te tonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Verzoeker laat na precieze en concrete aanduidingen te verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat hij riskeert op te lopen in geval de bestreden beslissing wordt uitgevoerd. Evenmin wordt geconcretiseerd dat dit nadeel dan moeilijk te herstellen zal zijn. Waar verzoeker voorts verwijst naar het nadeel dat voortvloeit uit de beslissing tot het opleggen van het inreisverbod kan het volstaan op te merken dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van voorliggend beroep en dat verzoeker met zijn beschouwingen omtrent de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aantoonde dat rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing.

De vaststelling dat geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel werd aangetoond, laat evenzeer toe de ingestelde vordering af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig december tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

I. CORNELIS